

Kniha Daniel — sto osmdesát osm

Od Ráfie k Paniu: Odhalení prorockého významu starověkých bitev

Jeff Pippenger

2024-04-18

Bitva u Ráfie a bitva u Pania jsou dvě odlišné historické události, které se odehrály v různých obdobích a souvislostech, avšak obě mají význam v dějinách starověké Judeje a okolních oblastí. Bitva u Ráfie se odehrála roku 217 př. Kr. Bitva u Pania se odehrála roku 200 př. Kr. mezi seleukovským královstvím (králem severu) a ptolemaiovským královstvím (králem jihu). Tyto dvě bitvy jsou ztotožněny ve verších jedenáct až patnáct jedenácté kapitoly knihy Daniel. Tyto dvě bitvy předcházely makabejskému povstání v roce 167 př. Kr.

Bitva u Pania dostala své jméno podle blízkého geografického útvaru, hory Panion, kde ke střetu došlo. Název Panion je odvozen od řeckého boha Pana, jemuž tam byl zasvěcen chrám. Místo bylo známo jako Panion pro svou spojitost s uctíváním Pana. Chrámový areál byl často označován jako Svatyně Pana, čímž se zdůrazňovala jeho úloha jako místa náboženské oddanosti a bohoslužby zasvěcené bohu Panovi. Výraz „Nymfaion“ označuje v antickém řeckém a římském náboženství památník nebo svatyni zasvěcenou vodním nymfám. Chrámový areál v Paniu zahrnoval jeskyni a přírodní pramen, o nichž se věřilo, že jsou obývány nymfami, a proto byl někdy označován jako Nymfaion Pania.

Poté, co bylo město přestavěno a rozšířeno Herodem Filipem, synem Heroda Velikého, bylo na počest římského císaře Caesara Augusta i samotného Heroda Filipa nazýváno Caesarea Philippi. Chrámový komplex byl v tomto městě významným náboženským střediskem.

Za vlády císaře Augusta byl chrám znovu zasvěcen či přejmenován na Augustovu počest, což odráželo císařský kult a začlenění římských náboženských praktik do místního náboženského prostředí. Oblast poblíž starověkého města Caesarea Philippi, kde se nacházel Panův chrám, byla někdy označována jako „brány pekel“ nebo „brány Hádu“.

Ve verších šestnáct až devatenáct jedenácté kapitoly Daniela jsou znázorněny tři zeměpisné oblasti dobytí, které mělo pohanské Řím překonat, aby bylo ustanoveno jako čtvrté království biblického prorockví a jako král severu v této kapitole. Ve verši šestnáct je římský vojevůdce Pompeius označen jako ten, kdo v roce 65 př. Kr. dobyl Sýrii a poté v roce 63 př. Kr. Jeruzalém. Verše sedmnáct až devatenáct označují dobytí Egypta Juliem Caesarem, třetí ze tří překážek. Bitva u Actia v roce 31 př. Kr. označuje počátek tří set šedesáti let, po něž mělo pohanské Řím vládnout svrchovaně jako naplnění verše dvacet čtyři jedenácté kapitoly Daniela.

Ve dvacátém verši je vyznačena vláda Augusta Caesara a v průběhu těchto dějin se narodil Ježíš. Poté je v jednadvacátém a dvaadvacátém verši označena vláda bezbožného Tiberia Caesara, čímž je vyznačeno ukřižování Krista. Ve třiadvacátém verši je zaznamenána smlouva, kterou makabejští Židé uzavřeli s pohanským Římem, a tím je tok dějin, jenž započal v jedenáctém verši, přerušen a historické vyprávění se vrací zpět do období let 161 př. Kr. až 158 př. Kr.

Dvacátý třetí verš představuje linii Makabejců, a ačkoli neposkytuje všechny podrobnosti jejich prorocké linie, záznam dějin je poskytuje. Roku 217 př. Kr. došlo k bitvě u Rafie a v jejích následcích zanechal dětský král Egypt zranitelným. Když seleukovští a řečtí králové v roce 200 př. Kr. připravovali plány, jak naložit s dětským králem, Řím vstoupil do dějin a stal se ochráncem egyptského dětského krále. V témže roce se odehrála bitva u Pania. Poté roku 167 př. Kr. začala partyzánská válka Makabejců.

Makabejské povstání začalo v Modíinu roku 167 př. Kr. a spočívalo v tom, že Makabejci vedli boj nejen proti Seleukovské říši, ale také proti Židům, o nichž rozhodli, že jsou ve spojení se Seleukovci. Povstání bylo nábožensky motivováno a bylo vedeno proti vnitřnímu i vnějšímu nepříteli. Roku 164 př. Kr. Makabejci znovu posvětili chrám a tato událost je připomínána židovským svátkem Chanuka. Téhož roku zemřel nechvalně proslulý Antiochos Epifanés. Poté bylo v letech 161 př. Kr. až 158 př. Kr. uzavřeno „spojenství“ z dvacátého třetího verše s Římem.

Jediná přímá zmínka o Makabejcích, jejich povstání a jejich spojení s Římem se nachází ve verši dvacet tři, avšak dějiny dynastie, nazývané hasmonejská dynastie, začaly v Modíinu roku 167 př. Kr. a pokračovaly až do doby kříže. Konečnými představiteli hasmonejské dynastie byli farizeové v době Kristově. Existuje tedy prorocká linie dějin odpadlého judaismu, jak ji představují Makabejci, která začala roku 167 př. Kr. povstáním v Modíinu a končí ve verších dvacet jedna a dvacet dva, kdy byl Ježíš ukřižován.

Jejich dějiny dospěly v šestnáctém verši k bodu obratu, když Řím poprvé prostřednictvím Pompeia dobyl Jeruzalém. Jeho hlavní pohnutkou k tomu, že tehdy přivedl na Jeruzalém zkázu, byl spor mezi dvěma frakcemi hasmonejské dynastie. Od té doby (63 př. Kr.) bylo Judsko pod římskou nadvládou. Hasmonejská dynastie Makabejských začíná prorocky v bitvě u Modíinu roku 167 př. Kr. a poté je roku 63 př. Kr. podrobena Římu. Krátce po počátku těchto dějin Makabejští navázali a uzavřeli spojenství s Římem v letech 161 př. Kr. až 158 př. Kr. Byli podřízeni Římu od roku 63 př. Kr. až po kříž a konečné zničení Jeruzaléma v roce 70.

Prorocká linie Makabejců je linií odpadlého judaismu, a proto předobrazuje linii odpadlého protestantismu. Od bitvy u Pania až po nedělní zákon verše šestnáct budou v dějinách odpadlého protestantismu zopakovány prorocké události let 200 př. Kr., 167 př. Kr., 164 př. Kr. a smlouva z let 161 př. Kr. až 158 př. Kr. Tyto mezníky nastanou v dějinách osmého prezidenta, který je z těch sedmi, ještě před nedělním zákonem. Rok 200 př. Kr. představuje vnější linii republikánského rohu ve vztahu k roku 167 př. Kr., jenž představuje vnitřní linii rohu odpadlého protestantismu.

Tyto mezníky jsou v podstatě skryty v dějinné linii hasmonejské dynastie, nicméně přesto tvoří součást skrytých dějin čtyřicátého verše jedenácté kapitoly knihy Daniel. Je to linie, která náleží k „té části Danielova proroctví, jež se vztahuje k posledním dnům.“

Skutečnost, že judaismus slaví Chanuku na památku povstání Makabejských, nedefinuje Makabejské jako spravedlivé. Kvůli vzpouře se šechina nikdy nevrátila do chrámu, který byl znovu vystavěn po sedmdesátiletém zajetí. Poslední prorocké poselství přišlo skrze Malachiáše přibližně dvě století před Makabejskými. Dějiny Makabejských ukazují, že dovolili, aby jejich političtí vůdcové zároveň zastávali úřad velekněze, což byl právě ten hřích, o který se pokusil egyptský

Ptolemaios a o který se pokusil také král Uzijáš. Tradice uvádí, že Bůh zasáhl, aby Ptolemaiovi zabránil v tomto svatokrádežném činu, a Boží slovo přímo dosvědčuje, že Bůh skutečně zasáhl, když se král Uzijáš pokusil vykonávat dílo kněze i krále. Konečným plodem jejich dynastie byli farizeové. Není důvod docházet k závěru, že Makabejští byli symbolem spravedlnosti, navzdory historické účtě, jakou k nim mohou chovat Židé moderního judaismu.

Protestantská reformace započala v době Luthera a byla postupným vývojem. Nebyla novou tradicí, neboť Ježíš a Jeho učedníci byli protestanty. Byla probuzením z temnot dějin, v nichž byli probuzeni Luther a další reformátoři. Vyvrcholením této postupné reformace bylo milleritské hnutí. Bůh nepotřeboval pouze probudit rané reformátory k hříchům Babylóna, nýbrž zamýšlel přivést je k plnému porozumění Jeho zákonu a Jeho dílu v nebeské svatyni. Dne 19. dubna 1844 protestanti odmítli narůstající světlo reformace a stali se odpadlým protestantismem.

Věrným milleritům tehdy byl „dán plášť“ a byli vedeni do Nejsvětější svatyně, aby dokončili dílo a stali se zralými protestantskými křesťany. Roku 1863 ti, kterým byl dán plášť, skrze neposlušnost odložili plášť protestantismu a přijali plášť Laodiceje. V závěrečném období pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, které začalo dvacet dva let po 11. září 2001, v roce 2023, Lev z pokolení Judova odpečetíuje pravdy, jež doplňují skryté dějiny čtyřicátého verše jedenácté kapitoly Danielovy, což jsou dějiny od rozpadu Sovětského svazu v roce 1989 až po brzy přicházející nedělní zákon. Tím odpečetil dějiny odpadlého judaismu jako symbolu odpadlého protestantismu.

Obě linie Božího odpadlého lidu, ať již jde o doslovný Judu nebo duchovního Judu (obě slavné země), končí dobytím Jeruzaléma, první v roce 63 př. Kr. a druhá při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Obě linie představují válku motivovanou mylně vedeným náboženským přesvědčením. Obě linie představují válku proti náboženským filosofiím Řecka a obě nakonec končí tím, že odpadlíci jsou podrobeni Římu. Tři bitvy čtyřicátého verše ztotožňují s rozpadem Sovětského svazu v roce 1989, s válkou na Ukrajině a s Pániem při nedělním zákonu, abych vyznačil rozdíl mezi těmito třemi bitvami a třemi světovými válkami.

„Boží slovo varovalo před hrozícím nebezpečím; zůstane-li toto varování bez povšimnutí, protestantský svět pozná, jaké jsou skutečné záměry Říma, teprve tehdy, až bude příliš pozdě uniknout léčku. Ona tiše nabývá moci. Její nauky uplatňují svůj vliv v zákonodárných síních, v církvích i v srdcích lidí. Vrší své vysoké a mohutné stavby, v jejichž skrytých prostorách budou opakovány její dřívější perzekuce. Nenápadně a nepozorovaně posiluje své síly, aby prosazovala své vlastní cíle, až nadejde čas zasadit úder. Vše, po čem touží, je výhodné postavení, a to se jí již poskytuje. Brzy uvidíme a pocítíme, jaký je záměr římského živlu. Kdokoli uvěří Božímu slovu a uposlechne je, přivodí si tím pohanu a pronásledování.“ Velký spor, 581.

Od desátého verše, který označuje zhroucení Sovětského svazu v roce 1989, až po bitvu u Pania ve verši patnáctém posilovalo papežství „své síly, aby prosazovalo své vlastní cíle, až nastane čas zasadit úder“. Tyto verše označují prorocké okolnosti, které jsou „léčkou“ připravenou papežstvím, z níž nebude možné „uniknout“. V závěrečném střetnutí, znázorněném bitvou u Pania, bude ve Spojených státech vytvořen obraz šelmy. Vytvoření tohoto obrazu je konečnou zkouškou pro Boží lid posledních dnů.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude zhotoven dříve, než skončí doba milosti; neboť má být velikou zkouškou pro Boží lid, podle níž bude rozhodnut jejich věčný úděl. ... Ve Zjevení 13 je tento předmět jasně předložen; [Zjevení 13,11–17, citováno].“

„Toto je zkouška, kterou musí Boží lid podstoupit předtím, než bude zapečetěn. Všichni, kdo prokázali svou věrnost Bohu zachováváním Jeho zákona a odmítnutím přijmout nepravou sobotu, se postaví pod prapor Pána Boha Jehovy a obdrží pečeť živého Boha. Ti však, kdo se vzdají pravdy nebeského původu a přijmou nedělní sobotu, obdrží znamení šelmy.“
Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Vytvoření obrazu šelmy je znázorněno obdobím, kdy bylo uzavřeno spojení s Římem. Protestantský roh Spojených států se v roce 1844 stal dcerami Říma a počátek jejich dějin se opakuje na konci jejich dějin, když se znovu rozhodnou napodobit svou matku.

„Viděla jsem, že ta šelma se dvěma rohy měla dračí ústa a že její moc byla v její hlavě a že výnos vyjde z jejích úst. Potom jsem uviděla Matku nevěstek; že matka nebyla dcerami, nýbrž od nich oddělená a odlišná. Měla svůj den a ten minul, a její dcery, protestantské sekty, přišly na jeviště jako další a ztvárnily tutéž mysl, jakou měla matka, když pronásledovala svaté. Viděla jsem, že jak matka upadala v moci, dcery rostly, a brzy budou vykonávat moc, kterou kdysi vykonávala matka.“

„Viděla jsem, že toliko jménem církevní a toliko jménem adventisté, podobně jako Jidáš, nás zradí katolíkům, aby získali jejich vliv a postavili se proti pravdě. Svátí tehdy budou nepatrným lidem, katolíkům málo známým; avšak církve a toliko jménem adventisté, kteří znají naši víru a naše zvyklosti (neboť nás nenáviděli kvůli sobotě, protože ji nemohli vyvrátit), zradí svaté a udají je katolíkům jako ty, kteří nerespektují ustanovení lidu; totiž že zachovávají sobotu a nedbají na neděli.“

„Potom katolíci vybídnou protestanty, aby postupovali vpřed, a vydají nařízení, že všichni, kdo nebudou zachovávat první den týdne namísto dne sedmého, mají být usmrceni. A katolíci, jejichž počet je veliký, se postaví na stranu protestantů. Katolíci dají svou moc obrazu šelmy. A protestanti budou působit tak, jak před nimi působila jejich matka, aby zničili svaté. Avšak dříve, než jejich nařízení přinese nebo vydá ovoce, budou svatí vysvobozeni Hlasem Božím.“
Spalding and Magan, 1, 2.

V tomto úryvku jsou dvě skupiny „nominálních“, což znamená „jen podle jména“, které zrazují Boží věrné katolíkům. Chápání Ellen Whiteové ohledně nominálních církví a nominálních adventistů se liší od toho, co ve skutečnosti představují v posledních dnech, neboť podle jejího chápání by „nominální adventista“ označoval křesťana, který vyznává víru v Kristův návrat. Proroci však hovoří více o posledních dnech než o dnech, v nichž sami žili, a „nominální adventista“ v posledních dnech představuje laodicejskou Církev adventistů sedmého dne a nominální církve jsou potomky těch, kteří se roku 1844 stali dcerami Říma.

Adventisté sedmého dne budou nenávidět „nepatrný lid“, jenž je pravými Božími zástupci, neboť „nemohou vyvrátit pravdu o sobotě“, která představuje sobotu odpočinku země. Církev adventistů sedmého dne se hlásí k zachování sedmého dne jako dne bohoslužby, avšak v posledních dnech

sobotou, kterou nemohou vyvrátit, je „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest, což byla první základní pravda, kterou roku 1863 odmítli.

Pasáž, již se nyní zabýváme, určuje prorocké souvislosti spojené s dějinami, které začínají při brzy přicházejícím nedělním zákonu, avšak závěrečná historie zkoušky, která po nedělním zákonu následuje, se nejprve naplní ve Spojených státech. Při nedělním zákonu budou Spojené státy nutit celý svět, aby vztyčil obraz šelmě, avšak dříve než toto dílo vykonají, vztyčí obraz šelmě ve Spojených státech.

„Až se Amerika, země náboženské svobody, spojí s papežstvím v tom, že bude znásilňovat svědomí a nutit lidi, aby zachovávali falešný sabat, budou lidé v každé zemi na celém světě vedeni k tomu, aby následovali jejího příkladu.“ Testimonies, svazek 6, 18.

„Cizí národy budou následovat příkladu Spojených států. Ačkoli ona jde v čele, přece táž krize dolehne na náš lid ve všech částech světa.“ Testimonies, svazek 6, 395.

Velká zkouška pro Boží lid nastává před nedělním zákonem, neboť při nedělním zákoně se pro adventisty sedmého dne uzavírá doba milosti. Tato zkouška je znázorněna jako vytvoření obrazu šelmy a obraz šelmy je spojením církve a státu, přičemž církev má nad tímto vztahem kontrolu. Právě tak jako se protestanti v roce 1844 stali dcerou Říma, a dcera je obrazem své matky, odpadlí protestanti vykonají v posledních dnech dílo, které tomu bude odpovídat, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

Dějiny znázorněné „smlouvou“ ve verši dvacet tři jedenácté kapitoly Danielovy představovaly vyznávající odpadlý lid slavné země, jenž se vztahoval k vytvoření svazku s Římem. Období let 161 př. Kr. až 158 př. Kr. představuje utváření obrazu šelmy, které vrcholí v nedělním zákoně.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Co je však oním ‚obrazem šelmy‘? A jak má být vytvořen? Obraz vytváří šelma se dvěma rohy a je obrazem šelmy. Je také nazýván obrazem šelmy. Chceme-li tedy poznat, jaký tento obraz je a jak má být vytvořen, musíme zkoumat charakteristiky šelmy samé — papežství.

„Když se raná církev zkazila tím, že opustila prostotu evangelia a přijala pohanské obřady a zvyky, ztratila Ducha i moc Boží; a aby ovládala svědomí lidu, hledala podporu světské moci. Výsledkem bylo papežství, církev, která ovládala moc státu a používala ji k prosazování svých vlastních cílů, zvláště k trestání ‚kacířství‘. Aby Spojené státy vytvořily obraz šelmy, musí náboženská moc do té míry ovládnout občanskou vládu, že i autorita státu bude církví použita k dosažení jejích vlastních cílů.“ Velký spor věků, 443.